

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa K. Z.

przeciwko Z. G.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 stycznia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 26 lutego 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2700 (dwa tysiące
siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego
w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna może zostać przyjęta do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Wymienione kwalifikowane przesłanki wskazują, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione jedynie wtedy, gdy realizuje ona swą funkcję publicznoprawną, pozostawiając interes prywatny strony na drugim planie. Podkreślenia wymaga,

że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia.

W art. 398⁴ § 2 k.p.c. ustawodawca nałożył na wnoszącego skargę kasacyjną obowiązek zawarcia w skardze wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania i uzasadnienia tego wniosku, co ma umożliwiać ocenę, czy w danym przypadku spełnione są przesłanki realizujące funkcję publicznoprawną skargi kasacyjnej.

Skarżący powołał przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c., to jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, potrzebę wykładni przepisów oraz oczywistą zasadność skargi. Analiza argumentacji skarżącego nie wskazuje jednak na wystąpienie tych przesłanek. Odwołując się do oczywistej zasadności skargi skarżący jako oczywiście naruszone wskazał przepisy dotyczące ustalania stanu faktycznego i oceny dowodów co, z uwagi na treść art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 *in fine* k.p.c. powoduje, że Sąd Najwyższy, również na etapie przesądu, nie może oceniać trafności twierdzeń co do dokonanych naruszeń.

Brak podstaw do stwierdzenia wystąpienia przesłanki tak z punktu 1 jak i pkt 2 art. 398⁹ § 1 k.p.c.; w obu wypadkach skarżącemu chodzi o tzw. wadę istotną dzieła. Skarżący oczekuje „by Sąd Najwyższy określił kompleksowe wytyczne i kryteria jakimi powinien kierować się sąd, by trafnie stosować prawo w zakresie przedstawionego problemu”. Sąd Najwyższy w swoich orzeczeniach niejednokrotnie wskazywał co należy rozumieć przez wadę istotną dzieła, wskazywał również generalne kryteria kwalifikacji wad. Kompleksowe natomiast wytyczne i także kryteria nie są możliwe, bo wielokroć są zależne od rodzaju dzieła i okoliczności faktycznych sprawy, co dostrzega sam skarżący.

Nie ma również potrzeby wykładni art. 637 § 2 k.c. - ten przepis skarżący wskazał jako wymagający wykładni w zakresie pojęcia wady istotnej. Jak wskazano, Sąd Najwyższy zajmował się już tym zagadnieniem i brak podstaw do kolejnej wypowiedzi na ten sam temat.

Twierdzenie skarżącego o potrzebie „ujednolicenia wykładni art. 386 § 4 k.p.c.” nie może być poczytane za usprawiedliwioną przesłankę przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Ponadto skarżący pomija, że powołany przepis ściśle oznacza sytuacje, w których wyrok może być uchylony a sprawa przekazana do

ponownego rozpoznania. Postulat skarżącego uchylania wyroku wówczas gdy orzeczenie sądu drugiej instancji miałyby być reformatoryjne pomija obowiązującą w prawie procesowym zasadę apelacji pełnej.

W świetle powyższego Sąd Najwyższy na podstawie art. 398 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z § 6 pkt 6 w związku z § 13 ust 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.).